

LBRIS

We know
books

Jean-Michel Vernochet

Stânga *vs* Dreapta

Războiul civil rece

Teogonia republicană
de la Robespierre la Macron

Traducere de Ruxandra Iordache

Alexandria
Publishing House

Cuprins

Un senior al gândirii disidente occidentale	7
Introducere	11
Prolegomene I.....	13
Redefinirea conceptelor	14
Liberal totalmente de stânga.....	16
Lovitura de stat instituțională.....	18
Dl Macron este omul lui nici-nici, cum s-ar spune, cam de nicăieri	19
Progresismul <i>macronian</i> vs socialismul <i>jauresian</i>	21
Cuvintele cu susul în jos.....	22
Prolegomene II	25
Prolegomene III.....	31
Raportarea la bani	32
Injustiția structurală	33
Reacția contra curentului	38
Săgeata timpului	39
Natura omului	43
Optimism și progres.....	48
Modernitate	49
Ideologia nihilistă a Republicii Universale.....	53
Era post-adevărului	53
Nihilism și relativism	56
Nimic nu există.....	60
Stânga mondialistă și produsele sale derivate.....	63
Globalul devorează localul.....	65

Dincolo de dreapta și de stânga, naționalistii contra cosmopoliților	70
Un produs foarte sintetic.....	74
Drept și drepturi	75
Drepturi în neștire.....	77
Să ne lepădăm de prejudecăți	80
Imaginarul devastator al contra-culturii virtuale	82
Ce drepturi și până unde?.....	84
Orașul produce reacționari	85
Individualismul mortificator	87
Alexis de Tocqueville (1805/1859) „Despre democrație în America” 1835	87
Omul civilizat „animal social”	88
Demo-aristocrația ateniană.....	89
Individul izolat, singur în fața Molochului stat	91
În marș către <i>extra-animalitatea</i> societală.....	92
Valorile fondatoare. Libertatea.....	95
Libertate, scumpă libertate	99
Libertatea, un pilon constituțional	105
Libertatea înseamnă sclavie.....	110
A trăi fără opreliști și a te bucura la nesfârșit.....	112
Libertate și responsabilitate	114
Concluzie provizorie	117
Valorile fondatoare. Egalitatea	122
Egalitatea, cel de-al doilea concept suprastructural	122
Un inegalitarism ireductibil, inherent naturii lucrurilor.....	124
Negaționism.....	127
Ierarhia, oia neagră a egalitarismului	129
Justiția discriminatorie, sinonimul Egalității.....	132
Affirmative action.....	136
Egalitatea ca patologie intelectuală	139
Egalitate și proprietate.....	141
Egalitea de șanse. <i>Summun jus summa injuria</i>	143
Provocarea democratică	145

Epuizarea claselor conducătoare prinse în mrejele lor ideologice	146
---	-----

Rezumat conclusiv sub forma unei schițe epistemice149

Mai e mult până departe	151
Idealuri și teogonie coercitivă	154
Universalitatea incantatorie	156
Ieșirea din capcana semantică. Impertinența actualei bipolarități	159

***Res publica* – matrice conceptuală.....161**

Solve et coagula.....	162
-----------------------	-----

Francezi, încă un efort pentru a fi republicani	165
---	-----

Revenirea la origini și la realitate168

Prolegomene I

Unde se situează dl Macron? La stânga sau la dreapta? La centrul de negăsit și fără fond, asemeni domnilor Giscard și Bayrou? Altundeva? Desigur, stânga odată ajunsă la putere are reputația de a guverna la dreapta... și vice-versa. În acest sens mulți cetățeni obișnuiți, de bună credință, s-au convins că votându-l pe Macron, acesta va duce în mod necesar o politică *mai degrabă de dreapta*. Altfel spus *realistă*, din punct de vedere economic, mai liberală decât libertară pe plan societal. Dar acesta este un om care, în mod sinistru, se pretinde a fi progresist, fiind ales prin voturile conservatorilor paralizați de spectrul *fascismului*... și de teama viscerală de a fi bănuți de vreuna din fobiile rușinoase interzise de tirania consensualității! Ceea ce se numește comportament de fraier. Numeroși dintre cei ce sunt aleși sau sunt responsabili politici s-au alăturat, în mod cu totul logic, rândurilor celor în marș după cel de-al doilea tur al legislativelor! Nu a fost vorba, dincolo de alergătura pentru posturi și prebende, nici de o trădare a pozițiilor lor anterioare (așa zis *gaulliste*), nici de vreun *quiproquo* ideologic, ci de o simplă reajustare a pozițiilor lor anterioare, sau, mai mult, de o redistribuire de roluri pe scena politică. Este, deci, în acest moment al istoriei noastre politice, mai mult ca oricând permis să ne interogăm cu privire la ce anume deosebește dreapta de stânga odată ce se află la guvernare? Același laxism judiciar, aceeași scădere a cheltuielilor militare, aceeași renunțare asupra principiilor pe care trebuie să le transmită școala, aceeași creștere a cheltuielilor publice și sociale, aceeași

creștere a impozitelor, același laxism migratoriu, aceeași supunere față de minorități¹?

Redefinirea conceptelor

Îndoiala se explică aici cu ușurință: cuvintele nu mai vor să spună nimic, nimeni nu mai știe ce înseamnă cu adevărat la dreapta, și la stânga. Astfel, este urgent să redefinim conceptele de bază, deoarece dacă a fi de stânga constă în a lua în mod prioritar apărarea claselor populare și a lucra preferențial pentru bunăstarea lor, ceea ce ar fi în principiu programul socialiștilor, ei bine, efectiv, sub acest unghi, dl Macron este foarte departe de a fi de stânga. Poate fi el clasat totuși la dreapta? Mai mult sau mai puțin nășit de caracatița tentaculară reprezentată de Wall Street City după modelul lui Justin Trudeau (premierul canadian și mai nou intim al președintelui francez), al lui Yared Kushner (ginerele influent și înalt consilier al lui Donald Trump) sau al celui mai recent meteor, noul prim ministru al Republicii Irlandei, Léo Varadkar, metis homosexual care afișează o clară voință (după spusele sale) *de a face Irlanda să avanseze*. Către ce? Nimeni nu știe, dar esențial este să ne punem „în marș” în loc de a ne ordona în rânduri de luptă împotriva ascensiunii pericolelor teroriste și împotriva manevrelor obscure ale strategilor haosului? În orice caz, Irlanda, pentru a-și câștiga independența a sacrificat atâtea și atâtea copii ai săi... Toate acestea pentru a ajunge aici: să cădem în ceața groasă a unui mondialism abject. Acolo unde ne conduce domnul Macron cu zâmbetul lui de carnivor, atât de plăcut doamnelor.

1. Mylène Troszczyński, *Bd. Voltaire*, 4 iunie 2017.

Pe scurt, dl Macron spune într-o zi că e *pentru*, a doua zi că e *contra*. Socialist într-o zi, *mărșăluitor* a doua zi. Constatăm că va fi avut meritul de a clarifica situația și, dacă nu știam deja, de a ne administra dovada că așa-zișii inamici politici, socialiști vs republicani, nu erau în realitate decât niște tovarăși la cataramă ce-și jucau propria comedie, și aceasta cel puțin de la căderea *gaullismu-lui*. Prefăcându-se că se bat pentru a-și împărți mai bine consistentele indemnizații pe care le varsă din abundență Republica, această vacă de muls!²

Concret, proiectele politice de stânga, în general, și cele ale dlui Macron, în particular, par să confirme regula conform căreia acești oameni ar înclina mai degrabă să multiplice efectele bogate în promisiuni verbale decât să se țină de angajamentele lor... întotdeauna și în toate domeniile, cu excepția, evident, a ceea ce se referă la revoluția pedagogică și la cedarea patrimoniului nostru industrial înspre străinătate. Proiecte a căror parte nespusă, pe lângă faptul de a contracta o îndatorare nebunească, constă în a-l dezbrăca pe Pierre pentru a-l îmbrăca pe Paul, mai rău decât orice, de a face să crească costul muncii fără vreun beneficiu pentru salariați, afară de faptul de a face noi șomeri aflați în concurență cu toți noii sclavi din atelierele cu preț mic din Lumea a Treia, și din țările europene mai puțin „sociale”.

În ceea ce privește facțiunile politicienești de stânga (ca și cele de dreapta, ele fiind aceleași), scopul lor esențial se

2. Deputatul centrist (Modem) Jean Lassalle, bearnez colorat și mare justițiar, face în această calitate parte din cei optzeci de alți parlamentari isteți care s-au făcut proprietari permanenți asupra fondurilor alocate cu titlul faimoasei rezerve parlamentare. Nimic ilegal și fără îmbogățire personală, se spune. Rămâne o practică condamnată în sine.

rezumă mai degrabă la a se abandona leneș în aurul din palatele Republicii decât la a-și uda cămașa lucrând în slujba proletariatului, a *Franței de la bază și a sărmanilor*. Or, singura apariție a lui Macron va fi avut imensul merit de a face să se evapore, dintr-o lovitură, toate brumele iluzorii ce înconjoară funcția parlamentară... Deoarece, într-un cuvânt la fel de bine ca într-o sută, ceea ce stânga ajunsă la putere știe să facă cel mai bine – *bis repetitas* – este să „se îndoape”³ așa cum spune destul de crud ex-candidatul Mélenchon în înregistrarea video care l-a urcat la 20% din sufragiile exprimate. O capodoperă de ipocrizie pentru un om care, politician de meserie, troțkist lambertist reconvertit, fost ministru al lui Jacques Chirac, trăiește și prosperă de trei decenii în inima sistemului.

Liberal totalmente de stânga

Pentru a reveni la domnul Macron, văzut din unghiul de *om de dreapta* și care se pregătește să pună în practică politici în mod hotărât *liberale* (cu condiția de a reduce dreapta la o restrictivă dimensiune antisocială pe care nu o are în mod necesar decât în stereotipurile obișnuite), ar putea să fie adevărat: executarea caietului său de sarcini europeist (denumirea „Europa” fiind acoperirea și vestibulul globalismului) va conduce într-adevăr la ceva mai multe delocalizări, restructurări de întreprinderi, muncitori detașați și mai multă presiune migratorie asupra forței de muncă.

Din acest punct de vedere, dl Macron, aparent, nu este defel de stânga în sensul obișnuit. O stângă anacronică a cărei filozofie profundă consta până aici în a face mai degrabă să

3. <https://www.youtube.com/watch?v=RDTxeY7akNA>

piară țara decât să se *subțieze mamutul* (Educația Națională, industrie a analfabetismului cu un buget mirobolant) în dauna securității interne și externe... sau, mai rău, să refuze cu încăpățănare să pornească sau să diminueze *acquis-ul social* în anumite ramuri privilegiate (statale sau parastatale) pentru a introduce un minimum de echitate între sectoarele privat și public. Să observăm că multe din aceste *cuceriri sociale* nu mai au astăzi niciun sens, aceste profesii evoluând către un grad mai mic de duritate, datorită automatizării... Conducătorii de locomotivă nu mai trebuie să dea la lopată până la două tone de cărbune pentru a străbate 100 de km, ca pe vremea „Bestiei umane” a lui Emile Zola.

Dar trebuie, în plus, să avem în minte faptul că salariații și clasele muncitoare, de sus și până în partea de jos a scărilor (cele ce asigură baza națională a impozitului) nu mai sunt la stânga de mult timp... Pentru că aceste clase producătoare au înțeles, de ceva vreme, că acum este vorba de apărarea cu ghiarele a fortăreței hexagonale. Invers, cosmopolitul Macron, mare apărător al mondialismului dezlădăcinat, se situează din acest punct de vedere dincolo de bufonul *sans-frontierist* Poutou și mult încoace față de referințele în mod fals românești și bolivariene ale mai sus amintitului Mélenchon. Bolivarieni sud-americani mai apropiați decât pare de naționalitarii francezi. Căci ce anume vrea și caută mondialismul? Ștergerea frontierelor și de aici mai departe a națiunilor, libera circulație generală, inclusiv cea a ovulelor, a armelor și a stupefiantelor și *in fine* eradicarea familiei ca celulă organizatoare și generatoare a corpului social.

Lovitura de stat instituțională

În fine, Macron este prezentat de unii specialiști în patologie mentală ca ușor sociopat. Or, acest tip de personalitate este excesiv de convingătoare: este în mod evident un înnăscut al artei de a convinge! Asta au perceput inițial angajatorii casei Rothschild. În prelungire, să reluăm în esența ei analiza generalului Roure⁴: „Alegerile prezidențiale au fost o manipulare ce a sfârșit într-o formă deosebit de elaborată de lovitură de stat ce se sprijină pe sufragiul universal, expresie aparentă a voinței populare. Dar este vorba de o voință în mod științific pervertită și orientată. Cum fațada electorală nu poate fi ocolită, trebuie, prin urmare, ca alegerile să fie truate datorită unei dezinformări masive a opiniei publice, care devine posibilă atunci când *sistemul* e proprietar deplin asupra media și asupra institutelor de sondaj. Această manipulare se bazează pe enorma putere a cartelului financiaro-mediatic al *CAC 40*. Democrația autentică este și ea reputată ca fiind prea periculoasă pentru că poate aduce la putere personalități care vin cu idei și veleități la fel de absurde precum apărarea intereselor naționale. Noul președinte a fost deci ales în condițiile în care imensa majoritate i se opunea, dacă nu îi era chiar ostilă... Dacă formele și aparențele de legalitate sunt respectate, este în cele din urmă inutil să ne mai punem întrebări cu privire la gradul de legitimitate al vreunui reprezentant al poporului”. Ceea ce înseamnă a-l prezenta pe Macron ca pe un fel de *artefact*, un produs de sinteză al *know-how*-ului, al științei și al

4. Général Henri Roure, Secretar național pentru probleme de apărare la CNIP (Centrul Național al Independenților și Țăranilor). Suntem invitați să aplicăm o logică non aristotelică bazată pe negarea terțului exclus.

artei mecanice. Totuși, asta nu înseamnă în nici un caz că un *fideicomis* nu este decât o simplă *marionetă*. Într-adevăr, avem fără îndoială de ce să ne temem de acest „tânăr miracol”, un Mozart al serenadei așa cum le face plăcere să spună despre el cei ce-l laudă, având mână liberă de la șefii din culise.

DI Macron este omul lui nici-nici, cum s-ar spune, cam de nicăieri

Într-o lume din ce în ce mai schizoidă în care virtualul câștigă zi de zi teren, mulți cad în capcană. Injoncțiunea imperativă de a-l vota pe Macron în turul doi nu antrena, nu pretindea, în fapt, nici un fel de adeziune veritabilă (nici *da*, nici *nu*). George Orwell a descris acest dispozitiv de „gândire dublă” în romanul *1984*. Care se dezvoltă prin intermediul acestei *new speak* care face să coabiteze realități antagonice și antinomice, interzicând reprezentarea precisă a unui lucru, a unui fapt, a unui eveniment. *New speak* contrazice realul (*răul este binele, minciuna este adevăr, războiul este pace*), inhibă orice judecată, ceea ce antrenează lipsa de diferențiere între diversele elemente ce compun realitatea percepută. Puterea separatoare, analitică a limbajului este astfel anihilată de caracterul ce înglobează o imagine ambivalentă (și ambiguă) la fel cum se încarnează în personajul acestui domn *nici, nici*.

O figură din punct de vedere intelectual aproape asexuată, într-un registru echivalent celui ce promite vertiginos nediferențierea sexuală (atât de la modă azi). O revoluție epistemică și deopotrivă societală – cea a post-adevărului, a relativismului, a subiectivismului, a echivocului și a biunivocității – pitrocită și teoretizată cândva de școala freudo-marxistă de la Franckfurt. Aceasta din urmă viza, între altele, distrugerea

anomică (anarhia) societății prin libertinaj și *in fine* prin comunismul sexual⁵... ce conducea direct la „pornocrație” ca stadiu ultim al emancipării umane și mijloc de condiționare⁶. Un țel înscris în filigran, dinainte de Revoluția franceză, în ideologiile cu vocație de emancipare a genului uman ce înfloreau în epoca Luminilor, și pe care o denunța la sfârșitul vieții sale (cu virulență) inventatorul socialismului, Pierre Joseph Proudhon (1809–1865).

Pe scurt, să înțelegem că stânga de azi nu mai este cea care cu înțelepciune se preocupa de bunăstarea straturilor populare combătând egoismul generic (și presupus *a priori*) al claselor zise superioare. Mai întâi pentru că deosebirile de clasă s-au estompat mult. Stânga, stânga adevărată, proactivă, militantă, cuceritoare și „în marș” este astăzi mai întâi în mod esențial mondialistă (internaționalismul prea plin de conotații fiind abandonat la margine de drum). Ea nu e legată de ceva, e

5. A se vedea în această privință ideile avansate de falansterul Charles Fourier (1772/1837) revăzute de Marcela Iacub (literată și fostă parteneră sexuală a erotomanului Strauss-Kahn), care militează în **favoarea** unui serviciu sexual public. http://www.liberation.fr/societe/2012/09/28/pour-un-service-public-du-sexe_849619 28 septembre 2012 [cf. note 110] & <https://www.contrepoints.org/2013/03/10/117730-marcela-iacub-charles-fourier-et-le-service-public-sexuel>.

6. Günther Anders (1902/1992) „Die Antiquiertheit des Menschen”, 1956. p. 122: „A sufoca dinainte orice revoltă nu trebuie să se facă în mod violent... Idealul ar fi să se formateze indivizii încă de la naștere limitându-li-se aptitudinile biologice înnăscute. Apoi, se urmărește condiționarea reducând draconic educația, pentru a o aduce la o formă de inserție profesională. Un individ incult nu are decât un orizont limitat, și cu cât gândirea sa se limitează la preocupări mediocre, cu atât mai puțin se poate revolta... Se va pune sexualitatea la cel dintâi rang al intereselor umane”.